

A magyargyűlöletet kell száműznünk

A szokott konfliktuskerülő, megnevezhető gyáva-ság újra meghozta rossz gyümölcsét: a médiavita immár médiaháborúvá terebélyesedett...

Még mindig nem jöttünk volna rá, hogy gátlástalan ellenféllel van dolgunk — a régi diktatúra lukácsista hagyományainak neveltjeivel — akik a mások méltányosságával, lo-vagiasságával visszaélnak?

S arra se jöttünk még rá, hogy a félmegoldások csak meghosszabbítják és súlyosbítják a válságot? Az ilyen ellenfél csak az erőt tiszteli. („Hány hadosztálya van a pápának?” — kérdezte Sztálin.)

Nincs helye hát a finomkodásnak: azt kell tennünk, amit a németek, csehek mű-

veltek különbejárátú jani-csárjaikkal. Nehogy mi magyarok kényszerüljünk ki-vándorolni saját hazánkból az eluralkodó idegenség, a prepotens Aczél-hangászok kultúrterroristái miatt.

Nem a tárgyilagos kormánykritikát, de az elvakult nemzetellenességet, a magyargyűlöletet kell száműznünk nemzeti, közszolgálati tömegtájékoztató-sunkból. El kell végezni a megfigért nagytakarítást! Különben örökös lesz az uszítás és a félelem.

S ne feledkezzünk meg a cinkosokról sem, akik idáig engedték fajulni a dolgokat s még most is velük muzsikálnak. (A kulturális bizottság MDF-es részlegének „bedolgozóiról” van szó.) Ha pártjuk elmozdíthatatlan kövületnek tekinti őket, osztoznia kell nemcsak a felelősségben, de a székelyben is.

Az úgynevezett „szabad világ” ez ügyben feltűnően tüsténkedő, eltájolt sajtó-ágenseinek pedig nyugodtan válaszolhatjuk, hogy az ő kontár politikusaik eresztették ránk — dicstelen szövetségesükkel egyetemben —, s pártolják ma is ezt a fajta erkölcsiségű, poltron újdondász-hadat, most ne rossz lelkiismeretükre hallgassanak. Tegyenek szert inkább hiteles tanúkra, s egy jobb szemüvegre!

Es söpörjenek a saját portájuk előtt!... Van mit!

Bogdán Emil
országgyűlési képviselő
Martonvásár

Árulkodó tekintetek

Úgy látom, a Nap-TV e szép fantázianév alatt az MSZP és az SZDSZ in-

gyenreklám-műsorává vált, és egyre jobban azzá válik, ahogy a választások közelednek.

A Nap-TV március 30-i adásában Frey Tamás a Kinn padon Duray Miklóst igyekezett „kinozgatni” a maga módján. Azt róttá fel „fő bűnéül” Duray Miklósnak, amint ezt a riportert gyűlölettel izzó tekintetéből is ki lehetett olvasni, hogy egy múltkori tévéadásban azt merete mondani: Isten óvja meg Magyarországot attól, hogy olyan párt jusson itt még egyszer hatalomra, amelynek olyan képviselő-jelöltjei vannak, mint Hajdú János.

Megjegyzem, láttam azt az adást is, amelyikben a hajbókoló Hajdú János szerepelt, és érdekes módon ugyanazt a gyűlölettel izzó tekintetet lehetett rajta megfigyelni, ami

Frey Tamás szeméből is sugárzott. Ezért én így változtatnám meg Duray Miklós kijelentését: Isten óvja meg Magyarországot attól, hogy olyan párt jusson még egyszer hatalomra, amelyben ilyen gyűlölettel izzó tekintetű emberek vannak.

Nem hiszem, hogy van még Magyarországon kívül olyan ország, amely alighogy megszabadult a 45 éves kommunista diktatúráról, ilyen széles körű propagandát engedélyezzen a letűnt diktatúra „lovagjainak”.

Vanó Tibor
Vác

Visszatérhetnek Hornék...

Tisztelt Szerkesztőség!
Felháborít az a kam-

pány, amit a liberál-bol-sevikek dr. Csúcs László ellen szerveztek. Hát egy rádióalelnöknek nincs lehetősége arra, hogy munkatársait megválogassa, hogy az alkalmatlanokat elküldje? Ez minden más országban természetes!

1994-ben nap mint nap bizonyítva látjuk, nálunk nem történt meg a rendszerváltás. Sőt, hovatovább már páni félelemben élünk, visszatérhetnek Hornék, akik a népet még tovább butították.

Kérve kérem önöket, továbbra is tegyenek meg mindent, hogy az emberek szeme felnyíljon, végre lássák meg, hol az igazság.

Dr. Komáromi Salamon
Károlyné
Budapest

HISTÓRIA

Eckhart Ferenc

Kossuth Lajos és a liberális eszmék

II. A bécsi kormányfér-fiak nehézkességéhez járult a komoly reformok megakadályozásában a rendi diéták tárgyalási módja is. Előbb a megyék követői vitatták meg hosszasan beszédekben maguk között, az udvarhoz húzó elnökség és a mindig bizalmatlansággal kezelt városi követek távol-létében, „kerületi ülésekben” a király törvényjavaslatát. Azután ugyanez ismétlődött meg még több beszéd tartásával a felső és az alsó tábla teljes ülésein. Mivel a két tábla ritkán tudott egyforma nézetre jutni az elfoglalandó álláspontban, a nézeteltérések kiküszöbölésére többszörösen „üzenetet” váltottak egymással. Ha azután hosszas huza-vona után megegyeztek egymás közt a Karok és Rendek, akkor megállapodásaikat „legalázatosabb fel-iratban” adták tudtára az uralkodónak, kérve tőle a szükségesnek vélt változtatásokat az eredeti javaslaton. A király erre „kegyelmes elhatározásban” válaszolt, amelyben gyakran nem, vagy csak egyes részleteiben fogadta el a rendek javaslatait. Ennek megszerkesztése céljából meg kellett mozgatni a kormányzások nehezen működő, teljes gépezetét. És mindez minden egyes törvénycikkre vonatkozólag rendszeren többszörösen megismétlődött, amíg végre létrejött a törvény-szöveg. A törvényhozásnak ez a technikája nem felelhetett meg az ország reformokat sürgető hangulatának.

A kereskedelem és a gyáripar fellendítése érdekében a zsidók 1840-ben megkapták a szabad letelepedés jogát, amire Galíciából a bevándorlók tömegesen jöttek be az ország keleti részeibe. Eleinte a németességhez számították magukat és a negyvenes években indul meg a városi lakossággal együtt az ő magyarosodásuk is, amit a liberális politikusok, akik nyugati mintára programjukba felvették a zsidók emancipációját is, kívántak és megelégedetten állapítottak meg.

A liberális ifjabb nemzedéknek Kossuth Lajos volt a vezére, aki megértette, megérezte az új hangulatból előállott politikai szükségleteket és a 40-es évektől kezdve kezét állandóan a magyar politikai élet ütőerén tartotta. A háromévi fogságból kiszabadulva, „Pesti Hírlap” címmel nézeti terjesztésére újságot alapított, amellyel a legnagyobb mértékben terjesztette a liberális eszméket és élesztette az új kívánságok megvalósításának vágyát. A fogsága révén pártatlan népszerűsége emelkedett ellenzéki vezér új fegyvert, a zszurnalisztikát állította a reformmozgalom szolgálatába. Ékes-szólo, lebilincselő módon, minden diákos cikornyásságtól megszabadult, tösgyökeres magyar nyelven megírt lendületes cikkekben — mert ezek és nem a napi híradás volt újságának legfőbb tartalma — adta elő politikai eszméit, amelyek Széchenyi-

éivel lényegükben megegyeztek. A vezércikkek az ősiség megszüntetését, a földesúri viszony eltörlését, az általános adózás kötelezettségét, az országgyűlési képviseleti rendszer megváltoztatását stb. kívánták. Kossuth lángoló agitációs tevékenységére, az ő elküldetésére szüksége volt a nemzeti megújulásnak, mert csak ez tudta a rendiség természetében rejlő reformellenes irányokat megtörni. Szavai mindenkinek érthetőek és magukkal ragadók voltak. Nem annyira az értelemre, mint az érzelmekre, a könnyen fölkelhető magyar képzeletre hatott szép mondataival, például az ősiségről írva: „Az elszámolatlan bajok egész serege naponként erősen éreztetik, miként a büszke palotától a törpe vityilóig mindenütt, ahol baj van, az ősiség mint szörnyeteg áll őrt s nem enged a bajhoz orvosló kezekkel közelítenünk.” Míg azonban Széchenyi a reformok megvalósításánál az arisztokráciának szánt nagyobb szerepet, Kossuth a mozgalmat demokratikus irányba akarta terelni és gyorsabb ütemben eljárni, radikálisabb politikát követni. Olyan hangulatot akart teremteni, hogy a mágnások ne akadályozhassák meg a reformokat anyagi érdekből. Rájuk célozva írja a „Pesti Hírlap”-ban: „velők és átalok, ha nekik tetszik: nélkülök, sőt ellenök, ha kell”.

Ő a félmilliónyi egyre jobban szegényedő közne-

mességre akart hatni és megértésért a reformok iránt biztosítani. A nemesi társadalomnak ezt a tömegét annál a gyűlöletnél fogva akarta megnyerni és nyerte is meg, amelylyel a főnemesség iránt viseltetett, mivel az a felsőtáblán minden igazságos reformnak útját állta és főképpen, mivel politikai és gazdasági hatalmát a köznemességgel szemben mindenkor kíméletlenül kihasználta. Széchenyi csak áldozatokat követelt a köznemestől, amelynek nagy része egyébbel, mint a nemesi kiváltságokkal nem bírt, Kossuth egyenlőséget ígért neki az arisztokráciával, érvényesülést a nagy reformok folytán beálló változásokban, anyagi boldogulást.

Széchenyi az anyagi megerősödést tartotta legfontosabbnak a reformmunkában, Kossuth azonban éppen a politikai változások szükségességét hangoztatta, mint az anyagi változások alapfeltételét. Széchenyi kerülni akart mindent, ami Magyarországnak a monarchia többi részéhez való viszonyát érintette, Kossuth éppen e viszony megváltoztatására törekedett, ami nélkül meggyőződése szerint Magyarország nemzeti fejlődése lehetetlen. A köznemességben soha ki nem alvó németgyűlölet és kúruchangulat ép ezeket a kérdéseket tették legalkalmasabbakká a politikai szenvedélyek föl-keltésére, minden ellenállást elsöpör reformkedv kialakulására. „A legnagyobb magyar”, aminek

Széchenyit Kossuth Pest megye egy gyűlésén nevezte, kerülni akarta a nemzeti szenvedélyek föl-keltését, mivel a dinasztia-val és annak a nemzetét felülmúló hatalmával vezet-nének összeütközésre, Kossuth meg éppen a nemzeti szenvedélyek föl-keltését iparkodott elérni, ami nélkül a nagy tömegeket a mozgalomba bevonni nem lehet. Nélkülök a régi rendi keretek szétesését és az új, modern állam kialakítását nem tartotta megvalósíthatónak. Ehhez a felfogáshoz Kossuth nem utolsósorban az ország gazdasági helyzetének meggondolá-sa alapján jutott. A 18. század vám- és kereskedelmi rendszere, amely Magyarország érdekeit

életbevágóan károsította, mint említők, csekély változtatásokkal a 19. században is megmaradt. A rendek a század elején a szabadforgalmat kívánták az örökös tartományokkal, mert azt hitték, hogy így mezőgazdasági terményeiknek legkönnyebben biztosíthatnak piacot. Bár a vámsorompók megszüntetésének terve már a 18. században Bécsben is fel-merült — Mária Terézia nagyérdemű kancellárja, Kaunitz ajánlotta, mint minden további vámintézkedés végcélját — a bürokrácia görcsös ragaszkodása a meglévő rendszerhez, amellyel Ausztria ér-dekeit legjobban látta biztosítottak, nem engedte meg a változást.

(Folytatjuk)

A táborigyőztes csata után a hovédtség bevonult Gödöllőre.

Maga Kossuth is jelen volt a diadalmos bevonulásnál, sőt, a 7-éről 8-ára virradó éjszakát a kastélyban töltötte, ugyanabban a szobában, ahol előző éjjel még Windischgrätz aludt. A magyar főcsereg táborigyőztesével is rendelkezett, Kassáról követték a tipográfusok Görgey seregét, de tényleges működését Gödöllőn kezdte meg a nyomda. A sajtó számára a kastélyban rendeztek be helyiséget, mégpedig a vadásztermet foglalták le erre a célra. A nyomdának különböző hivatalos jellegű iratok mellett egy haditörvényeszkéi ítéletet is ki kellett nyomtatnia. A vadászterem azonban nem bizonyult a legalkalmasabb helynek a munka számára: a sajtót csak megtámasztva lehetett felállítani, de ezt a terem falára aggatott vadásztrófeák miatt nem lehetett. Ezért „Két hónap támasztotta vállával a gépet, mialatt a nyomdások dolgoztak” — írta Dezsényi Béla. A gödöllői kastély persze nemcsak a nyomdának adott helyet; itt tartották 7-én este a haditanácsot is. Ezen a további hadművelési tervek-ről, Komárom felmentéséről tanácskoztak, illetve Kossuth politikai elképzeléseiről, közelebbről a függetlenségi nyilatkozatról tájékoztatta a tisztikart. Mivel nem tettek észrevételt a hovédtség vezetői, Kossuth arra következtetett — mint Katona Tamás írta —, hogy „helyeslik a függetlenségi nyilatkozat-tal kapcsolatos elgondolásait”.

Pogány György